

Het Ministerie van wát?

Zolang er mensen bestaan, komen ze in de problemen. Zo zijn we nou eenmaal. We verliezen ons werk, onze hond of de liefde van ons leven. We worden gepest, hebben geen geld, zijn verdrietig of we hebben gewoon pech. Eeuwenlang loste het Nederlandse Ministerie van Oplossingen daarom problemen op. In het diepste geheim. Dat hadden alle Ministeries van Oplossingen ter wereld met elkaar afgesproken: ze konden hun taak alleen uitvoeren als niemand ervan afwist. Maar de ambtenaren van het Nederlandse Ministerie vertelden anderen over hun werk. Hiermee was de regel van geheimhouding verbroken. Het Internationale Genootschap van Oplossingen (gevestigd in Genève, Zwitserland) doekte het Ministerie daarom in 1953 op. Alleen de jonge, brave ambtenaar Janneke Vis mocht het opnieuw oprichten, als ze drie zaken zou oplossen. In het geheim, natuurlijk. Er ging vijftig jaar voorbij. Janneke Vis richtte geen Ministerie op. Ze werd juf en ze werd blind en ze werd steeds ouder.

Alles veranderde toen haar negenjarige buurjongetje Ruben een brief schreef aan het Ministerie van Oplossingen. Hij kende haar verhalen en hij had een probleem: hij werd gepest. De postbode die de brief moest bezorgen, wist niet wat hij ermee moest doen. Het Ministerie van wát? Maar zijn elfjarige dochter Nina wist het wel. Samen met haar beste vriendin Alfa hielp ze Ruben. En daarna losten Nina, Alfa, Ruben en de negenentachtjarige Janneke Vis nog drie problemen op. Zodat, na al die jaren, het Nederlandse Ministerie van Oplossingen weer bestond.

Mmm, de Tacotruck!

Ik weet niet waar ik moet beginnen.

Nina bladerde door de rest van het opschrijfboek. Leeg.

‘En?’ vroeg Alfa. ‘Wat staat er? Is het een geheim? Een schatkaart?’

‘Er staat: *Ik weet niet waar ik moet beginnen,*’ zei Nina. Ze leunde tegen de lange wasbak die aan de muur van de schoolwc’s hing. ‘Alleen dat.’

‘O.’ Alfa keek teleurgesteld. ‘Waarom zou je dat in zo’n mooi boekje schrijven?’

Nina haalde haar schouders op. Ze had het glanzende schrift in de gymzaal gevonden, zomaar op de dikke mat. Het had een blauwfluwelen kaft en deed haar denken aan het dagboek van een Japanse prinses, of het logboek van een piraat.

‘Mag ik eens kijken?’

Nina gaf het schrift aan Alfa.

‘Het is geen kinderhandschrift,’ zei Alfa. ‘Netter en minder net tegelijk. Maar het kan wel een kinderzin zijn. *Ik weet niet waar ik moet beginnen.* Dat schrijf je op als je van de juf een verhaal moet schrijven en het lukt niet.’

‘We gaan het op het hoofdkwartier verder onderzoeken.’ Nina stopte het schrift in de grote binnenzak van haar zomerjas. Ruben en mevrouw Vis hadden in al hun jassen binnenzakken genaaid, zodat ze altijd plek hadden voor geheime documenten of stiekeme voorwerpen. ‘We leggen het vanmiddag bij de andere rare schoolingen die we hebben gevonden.’

Alfa knikte. De pauzebel ging en ze liepen terug naar hun klaslokaal.

Die middag fietsten Nina en Alfa samen naar het huis van mevrouw Vis. Alfa deed haar spijkerjasje uit en legde het over haar stuur. De zomervakantie was voorbij, maar het was nog steeds warm. Onder haar korte broek droeg Nina rode laarzen, waarin ze gaatjes had geprikt, zodat haar voeten een beetje lucht kregen. Ze droeg elke dag regenlaarzen: ze mochten vies worden en konden tegen water, je schopte ze gemakkelijk uit en ze stonden goed bij alles.

Omdat school weer was begonnen, konden ze niet meer elke dag aan de slag voor het Ministerie van Oplossingen. Maar ze wilden elk weekend één keer samenkomen met Ruben en mevrouw Vis, en door de week ook een keer. Nu Nina en Alfa in groep 8 zaten, zouden ze meer huiswerk krijgen, dat had hun nieuwe juf dreigend gezegd. Maar deze eerste week was dat nog meegevallen. Ze hadden zelfs al twee problemen gevonden en opgelost.

‘Heb je nog wat van Kai gehoord?’ vroeg Alfa.

‘Een berichtje,’ zei Nina. ‘Dat hij een leuke klas heeft.’

‘Nien, je wangen!’

Nina begon te lachen. Elke keer wanneer iemand ‘Kai’ zei, werd ze rood en vuurde haar maag een schot zenuwen af. Ze vond het ontzettend onhandig, want Kai was het nieuwste lid van het Ministerie van Oplossingen.

‘Hij komt zaterdag, hij zei dat hij misschien een probleem heeft gevonden. Dan kunnen we daar gelijk mee aan de slag.’

‘Ik heb ook wat,’ zei Alfa. ‘Mijn moeder moest voor haar werk laatst iets bespreken in het nieuwe kinderziekenhuis aan de rand van de stad. Daar hebben ze altijd knuffels nodig voor de kinderen, zei ze. Die kunnen we misschien inzamelen met een geheime actie.’

‘Goed idee,’ zei Nina. Ze fietsten de straat van Ruben en mevrouw Vis in. ‘Iedereen heeft nog wel een oude knuf...’ Ze haalde diep adem. ‘O jee, wat nou weer?’

Voor de deur van mevrouw Vis stond een grote, gele vrachtwagen. Aan de zijkant van de wagen zat een dichte klep en daarboven stond in rode letters: MMM, DE TACOTRUCK! Daarnaast stond een cactus geschilderd, en een geit met een Mexicaanse hoed op.

Nina en Alfa zetten hun fietsen neer en liepen om de bus heen.

‘Zou dit iets met de Zilvermannen te maken hebben?’ vroeg Alfa. ‘Dat ze een mobiel kantoor hebben dat ze hier parkeren, zodat ze vanaf nu álles kunnen afluisteren wat we zeggen?’

Zilvermannen (die net zo goed vrouwen konden zijn) werk-

ten het Ministerie van Oplossingen tegen. Zo ging dat al bijna honderdveertig jaar. Mensen moesten hun eigen problemen oplossen, vonden ze. Elk Ministerie van Oplossingen ter wereld moest stoppen van de Zilvermannen, maar zeker dit opnieuw opgerichte, door kinderen bestuurde Nederlandse Ministerie. Als ze dát al niet konden dwarsbomen?

Nina lachte. ‘Dat zou niet echt een onopvallend kantoor zijn. Zilvermannen zouden eerder een zwart busje nemen.’

Alfa knikte. ‘Of een onzichtbare.’

Op de achterkant van de truck stond opnieuw in grote letters MMM, DE TACOTRUCK!, met daaromheen kleurige bloemetjes. Nina hoorde een deur opengaan.

‘Nina! Alfa!’

De meiden renden naar de stoep. Ruben stond in de voortuin van het huis van mevrouw Vis. ‘Ik dacht al dat ik jullie hoorde!’

‘Er staat een enorme, gele tacotruck op de stoep,’ zei Alfa.

Ruben knikte.

‘Toeval?’

Ruben schudde zijn hoofd.

‘Zilvermannen?’

Ruben schudde zijn hoofd weer.

Achter hem in de deuropening verscheen een man van een jaar of twintig. Hij had een blonde paardenstaart en vrolijke, donkere ogen. Op zijn T-shirt stond TACO-TACO-T-SHIRT. Hij deed Nina vaag aan iemand denken, maar ze wist niet aan wie.

‘Hallo,’ zei hij en hij zwaaide. ‘Ik ben Mickey. Jullie moeten Nina en Alfa zijn. Komen jullie helpen?’

‘Waarmee?’ vroeg Nina. ‘Taco’s bakken?’

De jongen glimlachte en wandelde naar de truck. ‘Met oma’s bed uitladen.’ Hij deed een brede deur aan de zijkant open en sprong naar binnen. ‘Nemen jullie met z’n drieën de achterkant.’

Nina liep verbaasd naar de truck en zag hoe twee wieltjes van een ziekenhuisbed langzaam naar buiten rolden. Ze pakte snel een bedpoot vast, naast haar deden Ruben en Alfa hetzelfde.

Langzaam trokken ze het bed uit de vrachtwagen.

‘Wat zwaar!’ riep Nina. ‘Hoe heb je het erin gekregen?’

‘Met een buurvrouw,’ zei Mickey. ‘Een hele sterke.’

‘Hé, er ligt niemand in!’ zei Alfa, toen het bed al bijna op de grond stond.

‘Tuurlijk niet,’ zei Ruben lachend.

‘Ze zat gewoon voorin,’ zei Mickey. ‘En inmiddels is ze al lang binnen.’

Nina keek hem aan. Die vrolijke ogen, de stevige wenkbrauwen. ‘Tirza!’ riep ze. ‘Tirza is je oma!’

De jongen glimlachte. ‘Dat is ze zeker.’

Nina rende naar binnen. Ze had de oude vrouw al drie weken niet gezien. De laatste keer was toen ze samen met Alfa, Ruben en mevrouw Vis aan Tirza had verteld hoe de vorige zaak was afgelopen. Tirza had als een gewonde vogel in haar ziekenhuisbed gelegen. Ze had net een nieuwe heup gekregen en had veel pijn. Gelukkig had ze wel heel goed kunnen luisteren en was ze erg blij geweest dat de kinderen de vermiste Van Gogh terug hadden gevonden én een vijfenzestig jaar oude moord hadden opgelost. Daarna was school weer begonnen en hadden ze haar niet meer kunnen opzoeken.

‘Tirza!’ Nina en Alfa holden de kamer van mevrouw Vis binnen.

‘Ha, meissies.’ Tirza zat op de bank voor in de woonkamer, met een groot kussen in haar rug. Ze was niet meer zo papierbleek en haar ogen glinsterden. Ze gaven haar om de beurt een voorzichtige knuffel.

‘Hoe gaat het met je heup?’ vroeg Nina. Tirza had de kinderen de eerste keer dat ze elkaar ontmoetten duidelijk gemaakt dat ze absoluut ‘je’ moesten zeggen en haar altijd bij haar voornaam moesten noemen.

‘Het gaat langzaam beter,’ zei Tirza. ‘Veel te langzaam.’

‘Mens, het is een wonder dat het sowieso heelt,’ riep mevrouw Vis vanuit de keuken. ‘Normaal zijn botten van een negentigplusser al aan het ontbinden, bij jou groeit het gewoon weer aan elkaar!’

Tirza gniffelde.

Mevrouw Vis kwam met kleine stapjes de keuken uit. ‘Ze staan in de oven hoor.’

‘Wie staan in de oven?’ vroeg Alfa.

Nina rook kruiden en gesmolten kaas. Ze keek haar vriendin aan.

‘Taco’s!’ riepen ze tegelijk.

Ruben en Tirza’s kleinzoon reden voorzichtig het bed naar binnen.

‘Waar zullen we het neerzetten?’ vroeg Ruben.

‘Naast de bank, op het kleed?’ opperde mevrouw Vis. ‘Zou dat passen? Als je Het Beest aan de kant duwt.’

Nina lachte. ‘Welk beest?’

Tirza wees en Nina zag nu pas dat er een paarse rollator tegen de boekenkast aan stond.

‘Het Beest,’ zei Tirza. ‘Noodzakelijk wanneer ik wil lopen, en niet onhandig als ik een kopje koffie in de keuken haal. Ik moet er alleen steeds aan denken dat Janneke weet waar hij staat. Als die struikelt, liggen we hier allebei met botbreuken en dan moeten jullie elke dag voor ons koken.’

Nina reed de rollator naar de keuken. Iemand had met stickerletters BEEST op het mandje geplakt. Toen ze weer terug was, stond het bed op z’n plek.

‘Ik vind Mickey een leuke naam,’ zei Alfa.

‘Het is eigenlijk Migúel hoor,’ zei Tirza streng. ‘Mickey is zo’n muizen naam. Zijn moeder heeft hem nou juist zo’n prachtige, Mexicaanse mannennaam gegeven.’

‘Van wie van je kinderen is hij een zoon?’ vroeg Ruben.

Mevrouw Vis ging zitten in haar brede, fluwelen stoel. ‘Dat wilde ik ook net vragen.’

‘Migúel is de zoon van mijn jongste dochter. Hij heeft een Mexicaanse vader én een Mexicaanse opa.’

Mickey knikte enthousiast. ‘Van wie ik geleerd heb om de perfecte saus bij de perfecte taco’s te maken.’

‘Ik heb nog nooit taco’s gegeten,’ zei Ruben. ‘Ik kende ze niet eens, tot een halfuur geleden.’

Mickey schudde zijn hoofd. ‘Tsss.’

‘Hij is pas negen,’ zei Nina. ‘En verder weet hij alles.’

‘Dit nu ook.’ Ruben zette een nette stem op. ‘De taco is een kleine, gevouwen tortilla. Hij wordt gebakken op een dunne bakplaat, dubbelgevouwen en gevuld met kip, vlees of kaas. Taco’s worden gegeten met de hand, en worden meestal geserveerd met gekruide salsa.’

Nina voelde haar maag knorren.

‘En die taco’s bak je in die gele vrachtwagen?’ vroeg Alfa.

Mickey knikte. ‘Er zijn een paar kookplaten ingebouwd, een oven, een koelkast. Ik rijd ermee naar festivals en naar het strand, dan zet ik de klep open en ga ik aan de slag.’

‘Er staan altijd rijen,’ zei Tirza trots.

‘Zeker. Ik haal even je laatste spullen uit de truck, oma,’ zei Mickey. ‘En wat salsa!’

‘Tirza,’ begon Alfa, toen Mickey weg was. ‘Is het niet heel veel gedoe om met bed en al hierheen te komen en dan straks weer terug te gaan?’

‘Ja, dat zou heel veel gedoe zijn,’ zei Tirza.

‘Ze blijft een tijdje hier,’ zei mevrouw Vis. ‘Dat vinden we gezelliger.’

‘Anders zitten we maar krakkemikkig te wezen in twee verschillende huizen, in twee verschillende steden,’ zei Tirza. ‘Het is ook heel handig, want ik kan alles zien en Janneke kan gewoon lopen.’

‘Mag dat van de dokter?’ vroeg Alfa. ‘Logeren?’

Tirza knikte. ‘Mijn heup heelt goed. Ik moet alleen elke dag een aantal oefeningen doen en stukjes wandelen door de kamer.’ Ze wees om zich heen, naar de hoge kasten die gevuld waren met de boeken van het oude Ministerie van Oplossingen. ‘En ik heb vreselijk veel zin om alle oude verslagen te lezen. Daar hebben jullie ook wat aan.’

Elke keer wanneer er vroeger een zaak werd opgelost, werd hij samengevat en kwam hij terecht in een dik boek. Het waren er zo veel, dat de kinderen ze niet allemaal boven in het hoofdkwartier kwijt konden, daar stonden alleen de boeken uit de laatste jaren van het oude Ministerie.

‘Waarom hebben wij daar wat aan?’ vroeg Nina.

‘We kunnen ervan leren,’ zei Tirza. ‘Jullie doen werk dat honderden jaren gedaan is, onder andere omstandigheden, in andere tijden. Maar de basis is steeds hetzelfde: stiekem mensen helpen. We staan op de schouders van onze voorgangers.’ Tirza wreef in haar handen. ‘Misschien bundel ik de mooiste zaken wel. Tirza’s *selectie van beste oplossingen*.’

‘Oplossingen waarvoor?’ vroeg Mickey, die de kamer binnen kwam met een koffertje en twee flessen rode saus. Hij zette de spullen op tafel en liep naar een van de boekenkasten. ‘Natuurlijk, het Ministerie van Oplossingen. Daar werkte je vroeger toch voor, oma?’

Nina keek met ingehouden adem naar de oude vrouw. Mickey mocht niet weten dat het Ministerie weer bestond, hun werk moest geheim blijven!

Maar Tirza knikte gewoon. ‘Janneke werkte daar vroeger ook, daar kennen we elkaar van.’

‘Leuk, oud-collega’s!’ zei Mickey. ‘Zal ik de taco’s halen? Ze ruiken gaar.’